

Baka István

Post aetatem vestram

— jegyzetek egy fordításkötethez —

Ezerkilencszáznyolcvannyolc telén
egy nagy sötétlő erdőbe jutottam;
már túl lehettem életem felén
(vagy mégsem? így reménykedem titokban);
se igaz út, se csalfa, messzi fény,
csak egy a biztos: Brodskijt fordítottam,
ki száműzött, mint enmagamba én,
de boldogabb, mert én itt, ő New York-ban;
emlékszem: hetvenegyben ott, a Né-
va nyírkos partján Post aetatem nostram
— latin nevű — poémáját elém
letette egy boglyas flú a roppant,
Nyevszkij proszpekt-i ház emeletén;
egy japán diáklánnyal jártam ottan,
orosz szakos volt, most Párizsban él
barátommal, ki... eleget locsogtam
e tárgyról épp, de — ha már belefogtam —
hadd mondjam el: magyarra áttevém
e verset a minap, s nem is titokban, —
bizony, nem hittem volna akkor én
(bocsánat, hogy két rímet visszahoztam);
hol is tartottam? nyolcvannyolc telén
a hetvenegyedik évbe így jutottam
vissza — virult a genszerek, és remény
se volt, hogy egyszer az archívumokban
elsüllyedt akták — post aetatem vestram —
előkerülnek, feldereng a fény,
s ex oriente Szamara de lux-ban
gördülnek újgen(min)szekek felém...
Örvendezünk hát, és nem is titokban,
de kis szobánkban, nyolcvannyolc telén
(ne számold, mennyi rímet visszaloptam);
elég is ennyi — némulok, szegény
magyar, ki — hetven éve már — sarokban
térdeplek Európa szegletén.